

VIITORUL ROL

IRINA PETRESCU

De la prima apariție pe ecran (*Valurile Dunării*), Irina Petrescu s-a consacrat ca o vedetă a filmului românesc. Nu peste mult timp, ea și-a câștigat și prețuirea publicului de teatru. După terminarea I.A.T.C. (1963), a jucat, pe scenele teatrelor Mic și „Bulandra“, o serie de roluri în piese clasice și contemporane, printre care Gittel (*Doi pe un balanșoar* de W. Gibson); Sylvia (*Dactilografii* de Murray Schisgal); Lena (*Leonce și Lena* de Büchner); Lia (*Intr-o singură seară* de Iosif Naghiu); Maria Stuart (*Elisabeta I* de Paul Foster); Viola (*A 12-a noapte* de Shakespeare). În această stagiune, poate fi văzută în spectacolele *Ferma* de David Storey (Jennifer); *Mormîntul călărețului avar* de D. R. Popescu (Marta); *Anchetă asupra unui tânăr care nu a făcut nimic* de Adrian Dohotaru (Adriana); și în *Poezia muzicii tinere*. Personalitatea scenică a Irinei Petrescu este guvernată de inteligență, de luciditate și de cultură. Profunzimea și nuanțarea trăirilor o feresc de șablonare, iar finețea, concizia și suplețea mijloacelor dau jocului ei o alură modernă.

Irina Petrescu apare azi într-un nou spectacol: *Cu ușile închise* de Jean Paul Sartre. Iată ce spunea ea, cu câteva săptămîni înainte de premieră

„Ines este un personaj despre care nu pot deocamdată să vorbesc, pentru că îmi este încă teamă de el... Nu știu cum și dacă «va ieși»... Pot spune numai că am descoperit încă o dată că actorul trebuie să aibă în permanență condiția fizică a unui sportiv de performanță înainte de concurs. Am redus țigările și cafeaua. Încerc să reduc ceasurile de veghe, discuțiile și lecturile pînă noaptea târziu... Rezultatul nu este însă prea convingător. Ar fi trebuit să încep acest program cu mult timp înainte.

— *Ce vă neliniștește?*

— Întîlnirea cu Sartre. Întîlnirea cu un foarte interesant regizor din tînăra generație. În colaborarea cu minunații mei colegi din aceeași tînăra generație — diferențele de școală, de mijloace, de citire a textului, de experiență, de disponibilitate, de gust...

Sînt într-un moment de mare cumpănă. De spaimă chiar, și de... uriașă dorință secretă de a-mi fi contrazise, în lucru sau în spectacol, toate îndoielile. Dragele mele îndoieli... Poate mai tîrziu, cînd voi găsi ceea ce caut acum, vă voi sta la dispoziție cu mai multă liniște pentru a vă povesti o experiență cu totul excepțională.

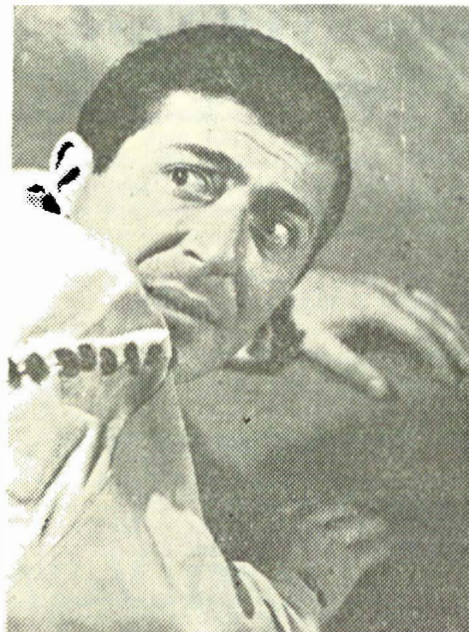
— *Și totuși...?*

— Aș vrea să am liniștea de a vă putea spune ce înseamnă disputele noastre, glumele noastre, merele noastre mîncate pe furiș între două indicații, covrigii lui Simion, papioanele lui Crișu, atenția lui Mădescu, «lămpile» lui Trandafiridis, mustățile lui Bădin, grija discretă a Luminiței, care se zbate să scoată programul la timp, bizitul cabinierelor care fac inventarul și numără prea sonor papucii din *Răceala*, Vuța și Moise, pompierii, Doina, coafeza, care mă întreabă ce coafură va avea personajul... Nu știu ce coafură va avea personajul. Mirela Gorea e răcită. Costică Drăgănescu deschide și închide trapa infernului ca să vadă dacă alunecă... Marcel Iureș cîntă la pianul hodorogit din foai ca să se relaxeze. Pe mine mă doare capul. Am căpătat, în repetiția de ieri, vinătăi pe mîini și pe picioare. Înghit faringosept și vitamina C. Afară se pregătește să plouă. Mă gîndesc la rufele mele uitate pe frînghie...

Mihai Măniuțiu e încă nemulțumit.

Mi-e dor de un «lasă, mamă, o să treacă...!»

Iar ultima replică din piesa noastră este: «...Ei, hai să continuăm!».

VIITORUL ROL

CONSTANTIN RĂȘCHITOR

Constantin Răschitor a fost elevul maestrului Ion Finteșteanu. A absolvit I.A.T.C. în 1961; și-a interpretat rolul de diplomă — Farfuridi din *O scrisoare pierdută* de I. L. Caragiale — concomitent cu profesorul său, care juca în celebrul spectacol al Naționalului. „Deși nu mă consider un privilegiat în profesie, totuși am avut un mare noroc: l-am avut profesor pe maestrul Ion Finteșteanu. Nu am uitat nimic din ceea ce m-a învățat. Încerc — și de multe ori reușesc — să aplic sfaturile lui la fiecare spectacol în care joc. Iar în momentele când nemulțumirea față de mine însumi atinge proporții îngrijorătoare (trec și prin asemenea stări), îmi amintesc de ceea ce mi-a spus cândva profesorul: «Există flori care înfloresc toamna. Parfumul lor nu este cu nimic mai prejos decât al celorlalte.» Sper într-o asemenea toamnă”.

De-a lungul a două decenii, întâlnim numele lui Constantin Răschitor pe afișele Teatrului „Ion Vasilescu”. Din fișa lui de creație, bogată, reținem: Camillo

(*Poveste de iarnă*), Sir Hugh Evans (*Nevestele vesele din Windsor*) de Shakespeare; Schufterle (*Hoții* de Fr. Schiller); Sir Peter Teazle (*Școala birfelilor* de Sheridan); Amphitryon (*Amphitryon* 38 de Giraudoux); Șmaga (*Vinovați fără vină* de A. N. Ostrovski); Ballasnikov (*Poveste de iubire* de A. Arbuzov); Garunski (*Un bărbat și mai multe femei* de Leonid Zorin); Dr. Frantz (*Piatra din casă*), Pîrlea Vodă (*Sinziana și Pepelea*) de V. Alecsandri; Ion (*Idolul și Ion Anapoda* de G. M. Zamfirescu); Taman (*Plicul*) și Gheorghe (*Ion*) de Liviu Rebreanu; Jean Goldenberg (*Mitică Popescu* de Camil Petrescu); Mitică Ionescu (*Mielul turbat*) și Niky (*Siciliana*) de Aurel Baranga; Cioacă (*Punctul culminant*) și Ciuciuc (*Petrecere fără chef*) de Gheorghe Vlad. Talent robust, viguros, prezență scenică marcantă, Constantin Răschitor dovedește o generoasă disponibilitate compozițională, bogate resurse expresive; jocul său e sincer și convingător.

Viitorul rol? Nastu din *Lungă poveste de dragoste* de Tudor Popescu „...și, de asemenea, un personaj în piesa scriitorului bulgar Ivan Radoev, *Canibala*, programată pentru partea a doua a stagiunii.

Nastu din *Lungă poveste de dragoste* îmi prilejuiește, după Vicu din *Paradis de ocazie* și Paul din *Dulcea ipocrizie a bărbatului matur*, a treia întâlnire cu dramaturgia lui Tudor Popescu (ceea ce mă onorează), și o a doua cu colegul actor Sorin Postelnicu, în ipostază de regizor, lucru care mă obligă...

Nastu este un personaj dificil, și prin asta, tentant. N-aș putea spune că are o identitate, ci mai degrabă că este reprezentativ pentru acea categorie de oameni care, în anii premergători Congresului al IX-lea al partidului, au crezut că acționează potrivit cerințelor revoluției, fără s-o înțeleagă însă, fapt ce i-a dus la comiterea unor greșeli, a unor abuzuri în exercitarea puterii. E un personaj negativ, poate, dar explicabil în planul istoriei. Am început să parcurg drumul anevoios al cunoașterii lui (sintem la lecturi); doresc să provoc o reacție justă și justificată a spectatorilor. Din punctul de vedere al actorului, unui astfel de om trebuie să i te consacrî cu tot atîta dragoste ca și unui «erou model!»”.

Maria MARIN